

PS. Trænger til risalamande (og adventsdiller)

Jeanett Veronica Hindberg

Bunden er så godt som nået

¹ Du orker ikke flere perfekte billeder af adventskranse og hjemmebagte vaniljekranse, der ikke engang er grimme og ligner noget, dit toårige afkom kunne have lavet. Hvad er der nu galt med de hjemmebragte fra Netto? De smager fandme da udmærket og indeholder garanteret en hel del af de E-numre, der beskytter os imod fugleinfluenza, Ebola og den slags. Du er underskuds-
⁵ ramt, depressiv og føler dig som et kæmpe fuck up, fordi DU ikke er hende med de nypudsede ruder og et køleskab, der indeholder andet end en færdiglavet risalamande fra Kløver og en flaske Baileys. Der er så godt som tom.

Du orker heller ikke sindsforvirrede mennesker, der har besluttet at komme i topform inden juleaften og nu følger en eller anden psykopsundhedsjulekalender med daglige træningstips.
¹⁰ Godt nok er du ikke det mest positive menneske på denne jord, men den slags negativiteter har du dog ikke brug for i dit liv ... Alle ved da, det er meningen, man skal tage massivt på i december og derefter være på hård Nupokur de tre første dage i januar.

Men du forsøger! Du vil virkelig gerne vende december til noget godt – eller i hvert fald bare overleve den. Du har brug for noget hygge og positivitet, der kan få dig helskindet igen-
¹⁵ nem den næste måned. Her taler jeg ikke om rødvin fra karton og massivt brug af Youporn og delfin-vibrator. For regelmæssig diller får du jo heller ikke! Det gør din nabo til gengæld. Det lille, villige skræv. Og hendes vinduer er selvfølgelig skinnende blanke. Og propfulde af hjerter, juleroser og det dér hvide stads, der skal forestille sne. For ægte sne er jo blevet noget, vi skal tænke os til i december. Regn og slud i læssevis bliver vi begavet med, men store, bløde snedun,
²⁰ der falder lydløst og dækker det ganske, danske land som et kæmpestort, hvidt tæppe, næh nej. Vi skulle jo nødig have bare lidt at glædes over i forpulede december.

Lad os sammen stå skidtet igennem! Også selvom din bankrådgiver hader dig og nægter dig flere overtræk, og du dårligt orker at tørre kattens bræk op, der nu har ligget midt på stuegulvet i en uge, så det skal skrubes væk med en ret solid isskraber. Julen handler jo om at give og om
²⁵ kærlighed ... er der nogen, der siger (ikke mig, jeg tror ikke på den slags). Så hvis nu vi for eksempel forsøgte at gøre en god ting for os selv hver dag og en god ting for en anden end os selv, så klarer vi måske julen bedre i år til forskel fra de andre år, hvor vi mest lå i vater og overvejede at sætte ild til os selv, hver gang der blev spillet en fucking julesang i radioen. På den ene eller anden måde skal vi jo klare det. På den påtvungne måde.

³⁰ Skulle vi fejle og gå under i forsøget, kan vi da i det mindste trøste os med, at vi prøvede. Mere kan man umuligt forvente af noget levende væsen. Forsøgt og fejlet, kan ingen sige en skid til. Nogensinde.

PS. Hvis du ikke magter at køre dig selv i oprejst stilling til gaveræs og tilbudspebernødder fra Fakta, skal du ikke høre et ondt ord fra mig. Du kan slå røven i sædet og nøjes med at læse
³⁵ med, mens du kører sprut ned i endeløse baner. Måske kan det kortvarigt hjælpe lidt på humøret. Det håber jeg for dig. Af hele mit marcipaniserede (jo, det er et ord) hjerte.

Persongalleri

Introduktion af diverse personer, der eksisterer i min tilværelse – og i denne bog.

Jeanett Veronica Hindberg – jeres cølibatramte heltinde, der også må leve med at gå under
40 navnet Bitterfissen, fordi hun en aften i juni 2011 kom til at opfinde Bitterfissen Bethany og
pludselig endte som ”såkaldt” internetfænomen og semikendis. Nu begår jeg mig som forfatter
og skingrende skør – begge dele på fuldtid. Jeg er en let øvet, men utilpasset, neurotisk, navle-
pillende, angstramt, selvudleverende (m. tendens til pinlighed) kvinde i 40’erne. Underernæret
på den kedelige måde og overernæret på den tunge måde. Er også evighedssingle – med fuldt
45 overlæg. Det er der bare sjældent nogen, der tror på.

Anna: Veninden, jeg samlede op på et datingsite, vi begge havde forvildet os ind på i et
øjeblikks momentan sindssyge.

Billy Idol: Ekskæreste. Vi har en fortid sammen, der får 50 Shades of boring til at ligne en
formiddag på et hospice.

50 **Chefredaktør:** Vildt sexet og begavet type, der styrer den dér MetroXpress.

DillerMedGods: Forholdsvis ubetydelig Wordfeudspiller fra Fyn.

Duracella: Den ene elskede, smukke tvillingsøster m. latinolook og perfekt BMI kørende
for sig. Mor til Minisnitten. Sover muligvis i stiletter, mens hun drømmer om designermøbler
og højglans.

55 **Far:** Den ene elskede, skæggede bidragsyder til mit genetiske ophav. Verdensmester i at lave
fiskefileter. Dårlig til at passe sit akvarium. (Jeg siger det bare).

Gud: Er sikker på, han sidder og følger med. Sommetider med dårlig samvittighed.

HD-Tina: Verdens sødeste frisør. Fra Jylland, men det bærer jeg over med.

Hr. Andersen: Han er min bil. Og rød. Opkaldt efter min morfar.

60 **Jakkesættet:** Muligvis forhenværende ven på grund af uheldig episode.

Kagesvoger: Kageelskende ægtemand til Lilleberg. Kan lave kaffe som en prof.

Kattene: Ariel og Bailey. Kolde overfor rejer og tun. Og ordrer generelt.

Lilleberg: Den anden elskede, smukke tvillingsøster m. latinolook og perfekt BMI kørende
for sig. Sover muligvis også med stiletter på, mens hun drømmer om fodboldhold og Zombie-
65 serier.

Minisnitten: Niece og gudbarn. Soulmates via morgenhår.

Mor: Den anden elskede bidragsyder til mit genetiske ophav. Ofte årsag til bekymring og frustration.

Morfar & Mormor: De mennesker, jeg savner allermost. De er desværre ikke længere fysisk til stede i mit liv, men dog altid i mit hjerte. Uden dem - ingen mig.

Morten Resen: Verdens pæneste og sødeste tv-vært. Vi havde en intens, men desværre kortvarig affære (på TV, men ubetydelig detalje).

Onk Redaktør: Det er ham, der udgiver mine bøger. Jeg er tit røvirriteret på ham, men han er fin nok. Er dog bekymret over hans ambivalente forhold til ordet "sædbad". Alle mænd kan da li' den slags!

Skuespiller: En kendt dillervedhængt jeg først var gode venner med, sidenhen vild med, hvorpå han endte med at bruge mig som gulvklud og aldrig sagde undskyld. Desuden ikke skuespiller, men sanger.

Sælgersvoger: Ægtemand til Duracella og far til Minisnitten. Glad for rødvin og forsøger konstant at lokke Teen m. på luderbar.

Teen: Ja, det er så mit højintelligente barn, gullet i mit liv. Orker nærmest ikke, at han er blevet så voksen, at han kan være med på movemberbølgen. Stor modstander af at blive nusset. Faktisk stor modstander af det meste.

Tweed-Law: Et meget flygtigt bekendtskab jeg mødte i toget mod Farum. Lignede Jude Law og er formentlig bosiddende i Notting Hill.

UdkantsAdonis: Lækker journalisttype, der ikke er til at lokke et ærligt dillerbillede ud af.

Mandag den 30. november

Et langt, træls efterår i fileten

Kære dagbog

Ikke nok med at det har været et langt, træls efterår i fileten, og mit hår er delvist lilla (den vender vi tilbage til), så ligner både jeg og matriklen noget, der mildest talt er eksploderet. Sider i indeværende moment omgivet af udtørrede mandariner (der spreder sig på både sofabord og nedslidt parketgulv) og knastørre stykker af kanelnegle, som jeg for lidt siden alvorligt overvejede at konsumere i mangel af bedre. Hjemmebagte (!!) kanelnegle vil jeg dog lige indskyde, det formilder vel omstændighederne en smule, hvis man eksempelvis spørger en over-skudsramt. Nåh, men jeg kan sådan set ikke tage mig af det. Stod godt nok op klokken syv, og nu er klokken 14, men ting skulle skrives, og serier skulle ses. Og skulle også lige ha' lidt kvalitetstid med Morten Resen i Go' Morgen Danmark. Selv et fiktivt forhold skal jo vedligeholdes.

Man kan måske undre sig over, hvorfor bolig ligner et bombet lokum ud over det sædvanlige.

100 Svaret er såre simpelt: Minisnitten skete. Minisnitten er min niece på 2 år og nogle måneder, og hun var her i går i selskab med sin mor Duracella, som jo så er min søster, samt min anden søster, Lilleberg, og hendes mand, Kagesvoger. Teen havde også indfundet sig i dagens anledning. Anledningen var, at jeg, i et forsøg på at være overskudsmøster, havde indkøbt en af de der forpulede nissedøre, man klister på væggen, hvorpå man så bilder ungen ind, at nissen bor derinde
105 bag døren. Har ellers ikke råd til den slags. Har set, at lortet koster op til 400 kroner i sådan nogle hobbybutikker, som mærkelige mennesker elsker at gå amok i, og så er det meningen, at man selv skal sidde og samle og male diverse dele, såsom stige, risengrød osv., mens man nyder det. Det pis orker jeg ikke, og som sagt har jeg heller ikke råd – indikerer mit budget, der består udelukkende af røde tal på bundlinjen. Men så så jeg, de havde en billig udgave ovre på nemlig.
110 com. 40 kroner på bud, og så slog jeg til! Ud over at jeg skulle fylde Minisnitten med løgn om, at julemanden eksisterer (måske en afvej, nu hvor hun stadig ikke aner, hvad fanden julemanden er), så skulle der også udveksles julekalendere. Det bliver man aldrig for gammel til. Og så er det jo også bare rart at se familien. Sagde ingen nogensinde. (Just kidding!).

”Jeg bager lige nogle snegle, til I kommer”, sagde jeg til Duracella i et kort anfald af noget
115 overskud og et forsøg på at bringe glæde ud i verden. Og den slags binder jo. Ved ikke, hvad fanden jeg tænkte på, men det havde højst sandsynligt noget med diller at gøre. I hvert fald intet virkelighedsrelateret. Så i går formiddag så man mig stå og bage snegle ude i 70’er køkkenet, som om mit liv afhang deraf. Det havde jeg det utroligt godt med, så jeg gjorde også lidt rent, nu hvor jeg alligevel var ude på et overdrev. En nærmest lige så sjælden begivenhed som snegle-
120 bagning. Da klokken var tolv, var jeg helt udkørt, og gæster skulle først dukke op omkring fire. Men fik da tiden til at gå, blandt andet med at sidde og hidse mig op over Instagrambilleder af tilsyneladende perfekte tilværelser rundt omkring i det ganske, danske land. Sjældent har jeg set så mange ligegyldige adventskranse. Kom i tanke om, at jeg ikke selv havde sådan en, men altså magter ikke at bakse med det, og jeg nægter at betale 700 kroner for en af dem, man kan
125 købe i butikkerne. Jo, det koster de faktisk nede på Farum Bytorv. Men så er de også som taget ud af Femina, hvilket ville virke totalt malplaceret her i lorteboligen, hvor INTET ligner noget fra Femina, men mere noget a la Hammershus, og kattene ville ondulere den hurtigere, end et gennemsnitligt samleje varer.

Nåhmen, alle virkede til at hygge sig. Ingen lod sig mærke med min beslutning om, at det
130 vigtigste måtte være hjemmebag og tilstedeværelse, og så måtte mit udseende komme i sidste række. Jeg åbnede døren iført vamsset tøj, hæslege skisokker og fraværende make-up og frisure. Men jeg havde da været i bad, for det er noget, jeg så godt som aldrig går ned på, den ros skal jeg ha’. Valgte bevidst at lade være med at misunde søstres perfekte BMI’er omkranset af glitrende bluser og tårnhøje hæle. Forstår vitterligt ikke, vi har gener tilfælles. Minisnitten havde også en
135 fest. Brugte tiden på skiftevis at spise alt inden for rækkevidde og tvinge diverse familiemedlemmer til at kigge på vaskemaskine i omdrejninger. Små hjerner, små fornøjelser. Nissedøren var som luft for hende. Fucking nissedør.

Da alle var gået, og Teen havde trukket sig tilbage til sine royale gemakker, gik jeg i akut vater på bekrummet sofa (snegle måtte gøre det ud for aftensmad). Fik ikke engang set sidste
140 afsnit af ”Broen”. Lå i en dødlignende søvn og vågnede op tre timer efter med savl på kinden og smerter i venstre arm.

”Nu er du simpelthen midt i et hjerteanfald, Hindberg”, tænkte jeg angstramt, mens mit liv hastigt passerede revy for øjnene af mig. Det er jo normalt, når man er 40+. Men så kom jeg i

tanke om, at det nok mere var fordi, jeg havde båret rundt på Snitten nærmest fra hun kom, til
145 hun gik. Men altså, man ved jo aldrig med den slags ... og jeg indrømmer gerne, at jeg er typen,
der gerne tager forskud på sorgerne. Bare for en sikkerheds skyld, så dårlige hændelser aldrig
kommer bag på mig.

Da Gorm the Storm var gået i fuld gang med at hærge landet (altid noget, at medierne over-
hovedet ikke forsøgte at arbejde en stemning op), følte jeg, det ville være mere hyggeligt at gå
150 i gang med serie-maraton på Netflix fremfor at bære brugt service ud (der intet musselmalet
havde over sig) og vaske op. Hvem gør overhovedet sådan noget samme dag, som gæsterne har
været der? Not me. Så Wallander kørte, indtil jeg kunne sove igen. Svenske krimier er bare så
hyggelige, hilsen Hindberg 87 år.

Og det bringer mig tilbage til, hvorfor jeg sidder her i en svinesti og må forsøge at lære min
155 niece om madspild en eller anden dag. Og lære mig selv at blive en ansvarsbevidst voksen, der
rydder op, har styr på økonomi, læser selvhjælpsbøger og ved, hvad bikram yoga er. Ud over
noget, der lyder utroligt ubehageligt.

FUCKING 70'ER LEVN

Kl. 16.10: Er stolt af mig selv. Har båret alt rod ud af stuen, så nu er det kun køkkenet, der roder.
160 Man kan faktisk ikke se mit køkkenbord – hvilket er en god ting. Det ved alle, der har set det.
Jeg mener ... Hvem helvede ved sine sansers fulde fem vælger en køkkenbordplade i rødbrun?
Rødbrun! Det køkken er så vederstyggeligt grimt, at det sommetider får mig til at bryde ud i
lydløs gråd, og jeg har ikke i 15 år haft økonomi til at gøre noget ved det. Fucking 70'er levn
(også køkkenbordet).

165 Venter nu på varer fra nemlig.com. Du ved, dem, der bringer varer ud til travle eller dovne
mennesker. Eller sådan nogen som mig med lejlighedsvis angst for butikker. Ingen kan trods
alt forvente, at jeg handler eller i det hele taget bevæger mig udenfor, når jeg havde gæster i
går. Teen kan selv lave mad. Også til mig, når nu han alligevel er i gang. Man skulle jo nødig
blive betragtet som en curlingmor. Har også grædt lidt. Over hår. Der er lilla. Fordi jeg har ladet
170 en shampoo, der er beregnet til blondt hår og skal forhindre det i at blive gult som på en Ama-
ger-Connie, sidde i for længe. Ligner nu min overbo på 85+, som altid render rundt m. en lilla
vandondulation, men det ser helt sikkert frakkere ud på hende. Nok på grund af, at hun også har
rollator. Sgu da ikke noget at sige til, jeg aldrig får diller. Man kan ikke ha' et sexliv med lilla
hår. Aflyser helt sikkert kaffedate i morgen.

175 PS. Dagens gode gerning til mig selv: Ryddet op i rengøringsskab. Ajax og Cillit Bang står
nu i snorlige rækker, og alle karklude og viskestykker er foldet pænt sammen. (Ok, næsten alle
og det kan godt være, det ligner noget, et spædbarn har foldet, men jeg vil gerne bede om point
for indsatsen trods alt.) Har også vasket underbukser, så jeg har rene til resten af ugen. Usikker
på, om det er en god gerning til mig eller andre. Og så har jeg købt ny Baileys. Regel nummer
180 et: Man bør have Baileys på lager HELE december.

Dagens gode, næstekærlige gerning: Har vasket fars tøj og besluttet at skrive nogle julekort.
(I hvert fald inden juleaften. Det tæller.)

PPS. Føler mig fuldstændig klar til december. Bring it on!